

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3272/2018. (VII. 20.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Bhar.II.612/2017/15. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó (Tátrai Miklós Zoltán) – jogi képviselő útján [Dr. Dezső Antal Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Dezső Antal), 1132 Budapest, Victor Hugo utca 45. I/3.] – a Kúria Bhar.II.612/2017/15. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be, és egyúttal az Abtv. 61. § (1) bekezdése alapján indítványozta a támadott bírói döntés végrehajtásának a felfüggesztését is.
- [2] 1.1. A megelőző bírósági eljárásban az indítványozó I. rendű vádlottként vett részt.
- [3] Az elsőfokú bíróságként eljáró Szolnoki Törvényszék az indítványozót bűnösnek mondta ki 1 rendbeli hűtlen kezelés büntetének kísérletében [Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés *d*) pont], ezért őt 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.
- [4] A másodfokú bíróságként eljáró Szegedi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és az indítványozót az ellene hűtlen kezelés büntetének kísérlete miatt emelt vád alól a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 6. § (3) bekezdés *a*) pontja alapján – bűncselekmény hiányában – felmentette.
- [5] A harmadfokú bíróságként eljáró Kúria a másodfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és megállapította az indítványozó bűnösségét hűtlen kezelés büntetének kísérletében [Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 376. § (1) bekezdés, (6) bekezdés *a*) pont]. Ezért őt 3 év szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.
- [6] 1.2. Az indítványozó álláspontja szerint az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntés sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, XIII. cikkét, XXVIII. cikk (1) bekezdésén alapuló „törvényes, független és pártatlan bírósághoz való jogot”, a XXVIII. cikk (1) bekezdésén alapuló indokolt bírói döntéshez való jogot, a XXVIII. cikk (3) bekezdésén alapuló védelemhez való jogot és a XXVIII. cikk (7) bekezdésén alapuló jogorvoslathoz való jogot. Állította továbbá, hogy a támadott bírói döntés *contra legem* jogalkalmazáson alapul, amely ezért sérti az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését, XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdéseit, 26. cikk (1) bekezdését, 28. cikkét és 38. cikk (5) bekezdését.
- [7] 1.3. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában elsősorban a tisztességes bírósági eljárásból fakadó „törvényes, független és pártatlan bíróhoz való jog” [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] sérelmét állította a következő indokok miatt.
- [8] A Központi Nyomozó Főügyészség a vádiratot 2012. július 23-án nyújtotta be a Fővárosi Törvényszéken. A Fővárosi Törvényszék elnökének kezdeményezése alapján az Országos Bírósági Hivatal (a továbbiakban: OBH) elnöke – a legfőbb ügyész és a Kúria elnöke véleményének megkérése után – az eljárás lefolytatására a Szolnoki Törvényszéket jelölte ki, ahol az eljárás 9.B.804/2012. számon volt folyamatban.
- [9] Az indítványozó hivatkozott arra, hogy az Alkotmánybíróság a 45/2012. (XII. 29.) AB határozatban megállapította, hogy Magyarország Alaptörvénye átmeneti rendelkezéseinek 11. cikk (3) és (4) bekezdései alaptörvényellenesek, ezért azokat a kihirdetésükre visszamenőleges hatállyal – 2011. december 31-ével – megsemmisítette. Az indítványozó erre tekintettel kiemelte, hogy az OBH elnökének a kijelölés tárgyában hozott döntésének

meghozatalakor – 2012. augusztus 21-én – nem volt alaptörvényi felhatalmazása a Be. 20/A. §, illetve a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 62–63. §-ainak alkalmazására.

- [10] Az indítványozó előadta azt is, hogy a Bszi. hivatkozott rendelkezéseit az Országgyűlés a 2013. évi CXXXI. törvénnyel hatályon kívül helyezte. Az Alkotmánybíróság pedig a 36/2013. (XII. 5.) AB határozatban visszamenőleges hatállyal megállapította a hatályon kívül helyezett rendelkezések alaptörvény-ellenességét. Az Alkotmánybíróság e döntésére figyelemmel a Szolnoki Törvényszék az előtte folyamatban volt büntetőeljárásban – a 9.B.804/2012/85. számú végzésével – megállapította illetékessége hiányát, és az ügyet áttette a Fővárosi Törvényszékre. A Fővárosi Törvényszék szintén illetékessége hiányát állapította meg. A Szolnoki Törvényszék ezért az ügyet kijelölés végett felterjesztette a Kúriára. A Kúria a Bkk.III/494/2014/4. számú végzésével – a megelőzés elvére hivatkozással – a Be. 20. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásra a Szolnoki Törvényszéket jelölte ki. Az indítványozó a Kúria Bkk.III.494/2014/4. számú végzését alkotmányjogi panasszal megtámadta, amelyet azonban az Alkotmánybíróság – mivel a kijelölés tárgyában hozott végzés az Abtv. 27. §-a értelmében nem minősül sem érdemi határozatnak, sem eljárást befejező végzésnek – visszautasított. A Kúria döntése folytán a Szolnoki Törvényszék az elsőfokú eljárást 9.B.392/2014. szám alatt folytatta le.
- [11] Az indítványozó utalt arra is, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) a *Miracle Europe Kft. kontra Magyarország* [(57744/13.), 2016. január 12.] ügyben megállapította, hogy a Magyar Állam a Bszi. 62–63. §-ának alkalmazásával, valamint az ezen alapuló OBH-elnöki döntésekkel elvonta a kérelmezőt a törvényes bírótól, mert a kijelölt bíróság nem tekinthető törvényes, független és pártatlan bíróságnak. Erre tekintettel az így lefolytatott eljárás sérti az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban: EJE) 6. cikk (1) bekezdéséből fakadó tisztességes eljáráshoz való jogot. Az indítványozó utalt arra is, hogy az EJEB a Kúria Bkk. III/494/2014/4. számú végzésével összefüggésben megállapította, hogy az a tény: az Alkotmánybíróság döntéséhez nem kapcsolódik közvetlen jogkövetkezmény, nem lehet jogalap a területileg illetékes bíróságon kívüli további tárgyalásra.
- [12] Az indítványozó a „törvényes, független és pártatlan bíróhoz való jog” állított sérelme körében hangsúlyozta azt is, hogy a Kúria a Bkk.III.494/2014/4. számú végzésében „az eljárás lefolytatására”, és nem az eljárás „folytatására” jelölte ki a Szolnoki Törvényszéket. Ennek ellenére a törvényszék a 6. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldalán rögzítette, hogy „az előző tárgyalás óta 6 hónap nem telt el, így az eljárás megismétlés nélkül folytatható”. Ebből pedig az következik – az indítványozó érvelése szerint –, hogy a jogerős ítélet a Szolnoki Törvényszék 2012–2013 között folytatott 9.B.804/2012. számú eljárásán is alapul: a vádat, a vádlotti vallomásokot, az okirati bizonyítékok és tanúvallomások jelentős részét a bíróság abban az eljárásban rögzítette. Ennek az eljárásnak a lefolytatására ugyanakkor a Bszi. alaptörvény-ellenesnek nyilvánított rendelkezései alapján került sor. A 9.B.804/2012. számú eljárás iratanyagának felhasználására a másodfokú ítélet kifejezetten is utal (Szegedi Ítéletábrány ítéletének 20–21. oldalán).
- [13] Az indítványozó kifejtette továbbá, hogy a „törvényes, független és pártatlan bíróhoz való jogot” a fentiek mellett az is sérti: a Szolnoki Törvényszék kijelölése során a Legfőbb Ügyészség annak tudatában tett javaslatot, illetve az OBH elnöke annak tudatában hozta meg döntését, hogy a törvényszék kijelölése egyben egy konkrét bíró kijelölését is jelenti, mert a bíróság 2012. évi ügyelosztási rendje szerint az elsőfokú vagyon elleni ügyekben egyetlen bíró járt el.
- [14] Az indítványozó érveit összegezve, kifejtette, hogy a Kúria a Bkk.III/494/2014/4. számú végzés meghozatala során – a megelőzés elvének alkalmazása során – jogkövetkezményt alapított a 9.B.804/2012. számú – vagyis egy alaptörvény-ellenes – eljárásra, ezáltal elvonta az indítványozót a törvényes bírótól.
- [15] 1.4. Az indítványozó a tisztességes bírósági eljárásból fakadó indokolt bírói döntéshez való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] sérelmét az alábbi indokok miatt állította.
- [16] Az indítványozó álláspontja szerint azzal, hogy a jogerős ítéletnek a bűnösséget közvetlenül kimondó rendelkezéseihez, nevezetesen az elkövetési magatartás megállapításához semmilyen indokolás nem kapcsolódóik, és így a büntetőjogi normába ütközés sem állapítható meg, a Kúria megsértette az indokolási kötelezettségét. Az indítványozó kifejezetten kiemelte: a támadott bírói döntésből nem állapítható meg, hogy a Kúria milyen indokokra alapította az ítélet 343. pontjának azt a megállapítást, hogy a vádlottak mindvégig tudták: „a cserével érintett ingatlanok értéke között nagyságrendi – másként fogalmazva áthidalhatatlan nagyságrendű – különbség van”.

- [17] Az indítványozó álláspontja szerint az eljáró bíróságok megsértették az indokolt bírói döntéshez való jogot azzal is, hogy az eljárás során „számos védői indítványt indokolás nélkül elutasított[ak] vagy nem is bírált[ak] el, illetve számos bizonyítékot nem vont[ak] a mérlegelés körébe. E körben kiemelte a 2008. május 21-i találkozó körülményeinek a tisztázására tett indítványokat, a beruházás pénzügyi terveire vonatkozó bizonyítási indítványokat, az ügyben eljáró ingatlanforgalmi igazságügyi szakértő meghallgatására és kompetenciája részbeni hiányának megállapítására vonatkozó indítványt, az ingatlanok értékének tisztázására vonatkozó bizonyítási indítványokat. Emellett hivatkozott arra is, hogy az eljáró bíróságok több olyan tanúvallomást sem vontak mérlegelési körbe, amely „már első fokon is a vádlottak felmentéséhez kellett volna vezessen”.
- [18] 1.5. Az indítványozó a védelemhez való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdés] sérelmét abban jelölte meg, hogy a bíróság nem engedte a védelem számára a váddal azonos bizonyítási eljárások, eszközök használatát. Előadta: azzal, hogy a védelem által vitatott, a vád által benyújtott szakvéleménnyel szemben a bíróság nem engedett bizonyítást, a védelem szakértőjét nem fogadta el és bírósági szakértőt sem rendelt ki, majd ítéletét az „aggálytalan” ügyészi szakvéleményre alapította, megsértette az indítványozó védelemhez való jogát.
- [19] Az indítványozó hivatkozott e körben a fegyveregyenlőség elvére is, és a 166/2011. (XII. 20.) AB határozatban foglaltakra.
- [20] 1.6. A jogorvoslathoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés] sérelmével összefüggésben az indítványozó kifejtette, hogy a Kúria a harmadfokú eljárásban új tényállást állapított meg a vádlottak terhére, és erre alapítva mondta ki a bűnösségüket. Hivatkozott arra, hogy a Be. 352. § (1) bekezdés *b*) pontja szerint – amely a Be. 385. §-a alapján a harmadfokú eljárásban is irányadó – a bíróságnak megalapozatlanság esetén csak akkor van lehetősége eltérő tényállás megállapítására, ha a vádlott felmentésének van helye, ellenkező esetben az elsőfokú eljárást meg kell ismételni. Az indítványozó kiemelte, hogy a Be. 388. §-a tovább szűkíti a bíróság jogkörét azzal, hogy kizárólag a másodfokú tényállás helyesbítésére és kiegészítésére van lehetőség.
- [21] Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria – a Be. hivatkozott rendelkezései ellenére – új tényállást állapított meg, mert olyan elemeket hagyott ki a másodfokú tényállásból, amelyek a vádlottak felmentéséhez vezettek, és olyan elemeket rakott a tényállásba, amelyek a másodfokú tényállásban nem szerepeltek, vagy azzal ellentétesek. E körben hivatkozott a harmadfokú ítélet 109–111., 129., 122., 125., 139., 142., 149., 228., 229., 244., 251. és 276. pontjában tett megállapításokra.
- [22] Az indítványozó álláspontja szerint a harmadfokú ítélet hivatkozott pontjaiban foglaltak alapján a Kúria lényegében új tényállást állapított meg, és ezen új tényállás tette lehetővé, hogy az indítványozó bűnösségét arra alapítsa: *i*) a csereügylet semmilyen igazolt kapcsolatban nem állt a Sukoróra tervezett ingatlanfejlesztéssel és kaszinó-beruházással (kúriai ítélet 334. pont); *ii*) az indítványozó tudta az ingatlanok elhelyezkedése alapján, hogy a csereingatlanok között áthidalhatatlan nagyságrendű különbség van (kúriai ítélet 341. pont); *iii*) az indítványozó tudta, hogy B. F. nem általánosságban, hanem a konkrét ügyben fogalmazott meg ellenvéleményt (kúriai ítélet 342. pont); *iv*) az indítványozó „nem véletlenül” titkosította a vezetői értekezlet jegyzőkönyvét (kúriai ítélet 342. pont); *v*) az indítványozó felismerte, hogy az ingatlanok közötti értékkülönbség a cserét nem teszi lehetővé (kúriai ítélet 343. pont).
- [23] Az indítványozó hivatkozott arra is, hogy a Kúria ítéletének fentiekben hivatkozott pontjaiban több olyan megállapítás is szerepel, amelyet a védelem – figyelemmel a Be. 346. §-ában és a 386. § (1) bekezdés *c*) pont 1. fordulatában foglaltakra – erre irányuló fellebbezhetőség hiányában az eljárás során nem tehetett vitássá, ugyanakkor mégis e tények szolgálták a bűnösség megállapításának alapjául.
- [24] 1.7. Az indítványozó álláspontja szerint a megelőző büntetőeljárás minden bírói szakában „végigvonul egy téves jogértelmezésből és alkotmányos szerepfelfogásból következő törvényellenes jogalkalmazás”. Érvelése szerint ugyanis a bíróságok ítéletei számos ponton tartalmaznak olyan megállapításokat, amelyek szakmai, célszerűségi szempontból, az állami érdek felől közelítve értékelik az indítványozó tevékenységét. Ilyen megállapítások megtételére ugyanakkor nem a bíróságoknak, hanem a Nemzeti Vagyongazdálkodási Tanácsnak (a továbbiakban: NVT) van joga, mert azok nem jogkérdések, hanem vagyongazdálkodási (célszerűségi és politikai) kérdések.
- [25] Az indítványozó álláspontja szerint a bíróságoknak az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény (a továbbiakban: Vtv.) 6. § (1) bekezdésében, 7. § (2) és (4) bekezdéseiben foglaltakra kellett volna figyelemmel lennie. E rendelkezésekből pedig az következik, hogy a feladat- és hatáskörében a NVT feladata volt az állam érdeke-

- inek megállapítása, mégpedig a NVT tagjainak egyéni, diszkrecionális döntésein keresztül kialakult testületi állásponttal. Nincs jogi lehetőség arra, hogy célszerűségi, értékválasztási (politikai) döntésekben más, közhatalommal felruházott szervezet a NVT döntését felülbírálja.
- [26] Az indítványozó álláspontja szerint az a bírói jogértelmezés, amely a vagyongazdálkodási döntések tartalmát, célszerűségét vizsgálja, és ezek alapján hoz büntetőjogi döntést, sérti az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését, XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdéseit, 26. cikk (1) bekezdését, 38. cikk (5) bekezdését és 28. cikkét. Ezzel összefüggésben hivatkozott továbbá a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban foglaltakra is.
- [27] 1.8. Az indítványozó végül kifejtette azt is, hogy a Be. rendelkezéseivel ellentétesen olyan bűnügyi költségek viselésére kötelezte őt a bíróság, amelyek a bűnösség megállapításához nem kapcsolódnak, illetve az érdekkörén kívül vetődnek fel. A bírói döntés bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései ezért az Alaptörvény B) cikkében, R) cikk (2) bekezdésében, XIII. cikkében, XXVIII. cikkében és 28. cikkében foglaltakat sértik.
- [28] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági kritériumoknak.
- [29] Az Abtv. 52. § (1) bekezdése alapján az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjai szerint az alkotmányjogi panasz akkor tartalmaz határozott kérelmet, ha megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét, illetve egyértelmű indokolást ad elő arra nézve, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény indítványban felhívott rendelkezéseivel.
- [30] 2.1. Az Alkotmánybíróság az indítványban megjelölt alaptörvényi rendelkezésekkel összefüggésben elsőként kiemeli, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvényben biztosított jogok védelmének az eszköze. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának ezért törvényi feltétele [Abtv. 27. § a) pont, 52. § (1b) bekezdés b) pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon.
- [31] Az indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget, ugyanis nem tartalmaz Alaptörvényben biztosított jogot az Alaptörvény R) cikke {3183/2018. (VI. 8.) AB végzés, Indokolás [24]}; a 25. cikk (4) bekezdése és a 28. cikke {3189/2018. (VI. 8.) AB végzés, Indokolás [22]}; valamint a 38. cikk (5) bekezdése {3091/2017. (IV. 28.) AB végzés, Indokolás [31]}.
- [32] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben rámutat, hogy a jogbiztonság elvét csak kivételes esetekben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén – ismeri el olyan Alaptörvényben biztosított jogként, amelyre alkotmányjogi panasz alapítható {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14], 3195/2015. (X. 14.) AB határozat, Indokolás [29]}. Az indítványozó ugyanakkor az alkotmányjogi panaszában nem ebben az összefüggésben állította a jogbiztonság elvének a sérelmét.
- [33] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésével összefüggésben kiemeli, hogy a bírói függetlenség elve elsősorban a hatalommegosztással összefüggésben álló alkotmányos alapelv, amely egyes elemeiben – a bírók javadalmazásával és szolgálati jogviszonyuk megszüntetésével összefüggésben – értelmezhető a bírók számára biztosított jogként. A bírói függetlenség elve azonban nem tekinthető a peres eljárásban résztvevő felek Alaptörvényben biztosított jogának {3173/2015. (IX. 23.) AB határozat, Indokolás [31]–[32]}, ezért vélt sérelmére alkotmányjogi panasz nem alapítható.
- [34] 2.2. Az indítvány a határozott kérelem 52. § (1b) bekezdés e) pontján alapuló törvényi feltételeinek is csak részben felel meg. Az indítványozó a támadott bírói döntésnek a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései alaptörvény-ellenességét részben az Alaptörvény XIII. cikkére tekintettel állította. Ezen alaptörvényi rendelkezéssel összefüggésben azonban önálló, alkotmányjogilag értékelhető indokolást nem terjesztett elő. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint alkotmányjogilag értékelhető indokolás hiányában az indítvány nem alkalmas érdemi elbírálásra {3075/2016. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [19]; 3231/2016. (XI. 18.) AB határozat, Indokolás [26]}.
- [35] Az indítványozó a védelemhez való jog állított sérelme körében hivatkozott a fegyveregyenlőség elvének sérelmére, továbbá indítványában megjelölte az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdését is a sérülni vélt alaptörvényi rendelkezések között. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor ezen indítványi elemekkel kapcsolatban is kiemeli: nem felel meg az alkotmányjogi panasszal szemben támasztott követelménynek a beadvány, ha az a támadott bírói döntéssel lezárt eljárások leírását és az indítványozó szerint az Alaptörvény sérülni vélt szabályainak idézését tartalmazza, azok tényleges összekapcsolása nélkül {3067/2016. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [13]}.

- 3187/2017. (VII. 14.) AB végzés, Indokolás [9]; 3198/2017. (VII. 21.) AB végzés, Indokolás [9]; 3063/2018. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [27]]. Az adott esetben az indítványozó semmilyen konkrét – az állított jogsérelem és a hivatkozott alaptörvényi rendelkezések között alkotmányjogi összefüggést feltáró – alkotmányjogi érvelést nem adott elő, ezért az indítvány érdemi vizsgálatának a fegyveregyenlőség elvének és a XXVIII. cikk (4) bekezdésének állított sérelme vonatkozásában sincs helye.
- [36] Az indítványozó alkotmányjogi panasza a fentiekben kifejtettek szerint a határozott kérelem feltételeinek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1), (3) és (7) bekezdéseinek állított sérelme vonatkozásában felel meg.
- [37] 3. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.
- [38] Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság már előjáróban kiemeli, hogy következetes gyakorlata szerint az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság tartózkodik attól, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3065/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [5]; 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]; 3391/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [25]; 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}.
- [39] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza azt is, hogy önmagukban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasz előterjesztésére. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]}. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, amely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza” {3352/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}.
- [40] Az Alkotmánybíróság a vizsgált esetben – figyelemmel a fent ismertetett gyakorlatára – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének, (3) bekezdésének és (7) bekezdésének a sérelmét állító indítványi elemek tekintetében megállapította, hogy azok nem felelnek meg az Abtv. 29. §-ában foglalt alternatív törvényi követelmények egyikének sem az alábbi indokok miatt.
- [41] 3.1. Az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] sérelmét „a törvényes, független és pártatlan bíróhoz való joggal” (3.1.1. pont), az indokolt bírói döntéshez való joggal (3.1.2. pont) és a *contra legem* jogalkalmazás tilalmával (3.1.3. pont) összefüggésben állította.
- [42] 3.2. Az indítványozó álláspontja szerint a megelőző büntetőeljárásban azért sérült a „törvényes, független és pártatlan bíróhoz való joga”, mert a jogerős bírói döntés egy olyan eljárási szakon alapul (a Szolnoki Törvényszék előtti 9.B.804/2012. számú eljárás), amely az Alkotmánybíróság 36/2013. (XII. 5.) AB határozatára tekintettel alaptörvény-ellenesen folyt le. Ezen eljárási szakban foganatosított eljárási cselekményekre ezért a későbbi eljárást nem lehetett volna alapítani, hanem az eljárást újból le kellett volna folytatni.
- [43] Hivatkozott az indítványozó az EJEB által a *Miracle Europe Kft. kontra Magyarország* ügyben [(57774/13.), 2016. június 12.] hozott ítéletre is. Ebben a döntésében az EJEB megállapította, hogy az ügy mérlegelésen alapuló áthelyezéséből adódó eljárási hibákat, nem lehet kijavítani a későbbi fellebbezéssel, illetve felülvizsgálattal. Az EJEB szerint „[a] kijelölt bíróság által lefolytatott elsőfokú eljárás – figyelemmel arra, hogy a kijelölés a fenti okok miatt összeegyeztethetetlen volt a tisztességes eljárás fogalmával – minden bizonnyal döntően befolyásolta az egész eljárást és visszafordíthatatlanul érintette a kérelmezőt – különösen mivel a kijelölés később a fellebbviteli bíróság illetékességét is meghatározta” (66. bekezdés).
- [44] Az Alkotmánybíróság az indítványban foglaltakat tartalma szerint értékelve az állított jogsértést a törvényes bíróhoz való jog alkotmányos tartalma szerint vizsgálta. Ennek során tekintettel volt arra, hogy következetes gyakorlata szerint a törvényes bíróhoz való jog követelménye azt foglalja magában, hogy „egy konkrét ügyben

- az eljárási törvényekben megállapított általános hatásköri és illetékességi szabályok szerint irányadó bírói fórum (bíró) járjon el. Ezt az alkotmányos elvet a Bszi. az Alapelvek között úgy fogalmazza meg, hogy senki sem vonható el törvényes bírójától [8. § (1) bekezdése]. A törvény által rendelt bíró pedig az eljárási szabályok szerint a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend alapján kijelölt bíró [8. § (2) bekezdés]. A törvényes bíró tehát: a törvényben előre meghatározott hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend szerint kijelölt bíró. Az ügyelosztási rendet az objektivitás és a személytelenség biztosítása, az önkényesség kizárása érdekében előző évben állapítja meg a bíróság elnöke, amely a tárgyévben kizárólag szolgálati érdekből vagy a bíróság működését érintő fontos okból módosítható [9. § (1) bekezdés]. Ebből következik, hogy a bíró és az ügy egymáshoz rendeltése alkotmányosan csak előre meghatározott, általános szabályok alkalmazásával objektív alapokon történhet” [36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [32]].
- [45] Az adott ügyben megállapítható, hogy a Bszi. 62-63. §-ainak a 36/2013. (XII. 5.) AB határozattal megállapított alaptörvény-ellenessége folytán az e rendelkezések alapján kijelölt bíróság (Szolnoki Törvényszék) a B.804/2012. számú eljárásban megállapította illetékessége hiányát, és kijelölés végett az ügyet felterjesztette a Kúriára. A Kúria a Bkk.III.494/2014/4. számú végzésével az elsőfokú eljárás lefolytatására – a „büntetőeljárási törvény hagyományos rendelkezése” [Be. 20. § (3) bekezdés] alapján a megelőzés elvét [Be. 17. § (2) és (4)–(6) bekezdés] alkalmazva – a Szolnoki Törvényszéket jelölte ki. A Kúria végzésének indokolásában kiemelte, hogy az illetékesség kérdésének eldöntése szempontjából nem hagyható figyelmen kívül a Szolnoki Törvényszék által lefolytatott büntetőeljárás megtörténte, és ekként ez az eljárás alapot ad a megelőzés elvének alkalmazására. Hangsúlyozta azt is, hogy a Szolnoki Törvényszék eljárását az alkotmánybírósági határozat nem érintette.
- [46] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság kiemeli, hogy a Szolnoki Törvényszék ismételt kijelölésére – amint ezt a Kúria döntésében hangsúlyozta – a Be. „hagyományos” rendelkezései alapján került sor. Az elsőfokú eljárás során ezért a Be.-ben meghatározott hatásköri és illetékességi szabályok szerint kijelölt bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend szerint kijelölt bíró járt el. Utal az Alkotmánybíróság arra is, hogy az adott ügyben – szemben a *Miracle Europe Kft. kontra Magyarország* ügy alapjául szolgáló bírósági eljárással – már az elsőfokú eljárás során kijelölésre került az eljárási törvény általános szabályai szerint hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság, vagyis az elsőfokú eljárás nem az OBH elnökének a kijelölése szerint folyt le.
- [47] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság a törvényes bíróhoz való joggal összefüggésben megállapította, hogy az indítványozó által állított jogsértés folytán nem merül fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, és nem tárható fel olyan, a támadott bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség kételye, amely a befogadást megalapozná.
- [48] 3.3. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét a tisztességes bírósági eljárásból fakadó indokolt bírói döntéshez való jogra tekintettel is állította. Az indokolt bírói döntéssel összefüggésben az Alkotmánybíróság következetes álláspontja, hogy „[a] tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint: önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági határozat érvelését tévesnek, megalapozatlannak tartja, nem alapozhatja meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadási feltételeket.
- [49] Az indítványozó álláspontja szerint az eljáró bíróságok megsértették az indokolt bírói döntéshez való jogot azal, hogy az eljárás során „számos védői indítványt indokolás nélkül elutasított[ak] vagy nem is bírált[ak] el, illetve számos bizonyítékot nem vont[ak] a mérlegelés körébe”. Az indítványozó álláspontja szerint ezért a támadott bírói döntésből nem állapítható meg, hogy a Kúria milyen indokokra alapította az ítélet 341. pontjának azt a megállapítást, hogy a vádlottak mindvégig tudták: „a cserével érintett ingatlanok értéke között nagyságrendi – másként fogalmazva áthidalhatatlan nagyságrendű – különbség van”.
- [50] Az indítványozó érvelésével szemben ugyanakkor az Alkotmánybíróság kiemeli, hogy a Kúria kifejezetten vizsgálta a védői indítványokban foglaltakat, és kifejezetten hangsúlyozta ítéletében: „[a] jelen büntetőeljárásban a vádlottak mindvégig vitatták az ingatlanok értékének a meghatározását, az igazságügyi szakértők véleményalkotását, illetve véleményét” (kúriai ítélet 340. pont). Kiemelte a Kúria azt is, hogy „[a] korábban eljáró bíróságok által megállapított és a harmadfokú felülbírálat során irányadó tényállás szerint tény, hogy a vádlottak a csereszerződés feltételeinek kialakítása, meghatározása körében már a munkavégzés kezdetétől fogva – tehát

még az első értékbecslések megérkezését megelőzően –, részben a saját nyilvántartásaik, részben az ingatlanok elhelyezkedése alapján [...], majd azt követően is az eljárásuk során mindvégig tudták, hogy a cserével érintett ingatlanok értéke között nagyságrendi [...] különbség van” (kúriai ítélet 341. pont). A Kúria e megállapítások ténybeli alátámasztása körében utalt ítéletének 115. és 141. pontja alatt ismertetett tényállási elemekre.

- [51] A Kúria tehát ítéletének indokolásában kifejezetten vizsgálta a védői indítványban foglaltakat. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság kiemeli azt is, hogy több döntésében egyértelművé tette: „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]; 3063/2017. (III. 31.) AB határozat, Indokolás [47]}.
- [52] Az Alkotmánybíróság e körben megjegyzi azt is, hogy az indítványozó által állított indokolásbeli hiányosságok olyan törvényértelmezési, illetve a bíróságok mérlegelési jogkörébe tartozó kérdéseket érintenek, amelyeknek érdemi alkotmányossági felülbírálatára még a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sem adhat alapot. Alkotmányossági szempontból a támadott bírói döntések indokolásában nem tárható fel olyan hiányosság, amely az indokolt bírói döntéshez való jog alkotmányos tartalmára tekintettel alapjogi relevanciával bírna.
- [53] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó indokolt bírói döntéshez való jogra vonatkozó indítványi elem tekintetében ezért az alkotmányjogi panasz befogadására nincs lehetőség, mert az indítványban állított jogsérelem nem vet fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, és nem alapozza meg a támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességének kételyét sem.
- [54] 3.4. Az indítványozó álláspontja szerint – figyelemmel a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban foglaltakra – az eljáró bíróságok, különösen a Kúria támadott ítélete téves jogértelmezésen alapul. Az indítványozó érvelése szerint a bíróságok az ügyben az anyagi jogi szabályokat – különösen az álláspontja szerint irányadó Vtv. 6. §-ában és 7. §-ában foglalt rendelkezéseket – tévesen értelmezték.
- [55] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben rámutat, hogy a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban kifejezetten hangsúlyozta: az ügyben eljáró törvényszék *contra legem* jogalkalmazása „három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági sérelem szintjére, és sértette az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát. Egyrészt a törvényszék a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog mint eljárásjogi jellegű alapjog egy aspektusát, az indokolási kötelezettséget sértő módon nem indokolta meg, hogy az adott jogkérdésre irányadó, hatályos jogi normákat miért nem alkalmazta. Másrészt, ezzel párhuzamosan, a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normákat nem vette figyelembe. Harmadrészt a törvényszék önkényesen járt el akkor is, amikor döntését egy olyan bírósági joggyakorlatra alapította, amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó az új Polgári Törvénykönyv hatálybalépésével összefüggésben kifejezetten hatályon kívül helyezte” (Indokolás [29]).
- [56] Az adott ügyben e körülmények közül egyik sem áll fenn: a Kúria a hatályos jogi normákat alkalmazta, külön kiemelve az alkalmazott büntető anyagi jogi normákkal összefüggésben, hogy azért e rendelkezések szerint bírálta el az eljárás tárgyát képező bűncselekményt, mert az elbíráláskor hatályos törvénynek a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezései a régi Btk. szabályainál kedvezőbbek az indítványozó számára. A hűtlen kezelés bűncselekményének fogalmát pedig a két törvény azonosan határozza meg (kúriai ítélet 295. pont).
- [57] A Kúria a Btk. rendelkezései mellett a Vtv. és a Nemzeti Földalapról szóló 2001. évi CXVI. törvény rendelkezéseit alkalmazta az ügyben. Az indítványozó állítása szerint az eljáró bíróságok téves jogértelmezése különösen a Vtv. rendelkezéseire vezethető vissza.
- [58] Az indítványozó érvelése ugyanakkor – figyelemmel a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban foglalt követelményekre – érdemi alkotmányossági vizsgálatot az alkalmazott anyagi jogi normák értelmezését illetően nem alapoz meg. Az Alkotmánybíróság kiemeli e körben azt is: az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok jogértelmezésével és annak indokolásával, önmagában nem elégséges érv a támadott döntések alaptörvény-ellenességének alátámasztására {3179/2016. (IX. 26.) AB végzés, Indokolás [15]}.
- [59] Az indítványozónak a *contra legem* jogértelmezés tilalmával összefüggésben előadott érvei alapján tehát nem tárható fel olyan, a bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség, amely a befogadást megalapozhatná, és nem merül fel ezzel összefüggésben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés sem.

- [60] 3.5. Az indítványozó állította a védelemhez való jogának a sérelmét is. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság megvizsgálta, hogy e körben fennállnak-e az érdemi vizsgálat feltételei.
- [61] Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (3) bekezdése értelmében „[a] büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez”. Az Alkotmánybíróság a 8/2013. (III. 1.) AB határozatában – korábbi gyakorlatát alapul véve – rámutatott, hogy „[a] védelemhez való jog alkotmányos büntetőeljárás alapelve az eljárás egész menetében számtalan részletszabályban ölt testet. A védelemhez való jog a büntetőeljárás alá vont személy azon jogaiban, illetve a hatóságok azon kötelezettségeiben realizálódik, amelyek biztosítják, hogy a vele szemben érvényesített büntetőjogi igényt megismerje, arról álláspontját kifejtthesse, az igénnyel szembeni érveit felhozassa, a hatóságok tevékenységével kapcsolatos észrevételeit és indítványait előterjeszthesse, továbbá védő segítségét vehesse igénybe. A védelemhez való jog tartalmát képezik a védő azon eljárási jogosítványai, illetve a hatóságok azon kötelezettségei, amelyek részéről a védelem ellátását lehetővé teszik.» (Indokolás [25]–[26]).
- [62] Az indítványozó hivatkozása szerint ügyében a védelemhez való jog azért sérült, mert más szakértő kirendelésére irányuló indítványának a bíróság nem adott helyt. Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság rámutat, hogy az indítványozó szakértő kirendelése iránti indítványát az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörben meghozott döntésével utasította el, és ennek ítéletében indokát adta. Az eljárásban kirendelt igazságügyi szakértők véleményével kapcsolatos indítványozói kifogásokat a Kúria is részletesen vizsgálta (lásd különösen a kúriai ítélet 340. és 341. pontját).
- [63] A szakértő kirendelésével kapcsolatban állított jogsérelem ezért nem veti fel a bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy ezzel összefüggésben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést.
- [64] 3.6. Az Alkotmánybíróság végül a jogorvoslathoz való jog állított sérelme alapján vizsgálta az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának a feltételeit.
- [65] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata értelmében a jogorvoslathoz való jog tárgyát tekintve a bírói, illetőleg hatósági döntésekre terjed ki, tartalma szerint pedig az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy a magasabb fórumhoz fordulás lehetősége. A jogorvoslathoz való jog törvényben meghatározottak szerint gyakorolható, ezért az egyes eljárásokban eltérő szabályozás lehetséges {lásd összefoglalóan: 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [60]}.
- [66] A jogorvoslathoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés] sérelmével összefüggésben az indítványozó kifejtette, hogy a Kúria a harmadfokú eljárásban új tényállást állapított meg a vádlottak terhére, és erre alapítva mondta ki a bűnösségüket. Ezzel a Kúria a jogorvoslati eljárásban megsértette a Be. 385. §-a szerint irányadó Be. 352. § (1) bekezdés *b)* pontját, és egyúttal a kifejezetten a harmadfokú eljárásban irányadó 388. §-át.
- [67] Az Alkotmánybíróság az indítványozó által állított jogsérelemmel összefüggésben kiemeli, hogy a jogorvoslathoz való jog lényegi ismérve – a fentiekben idézett gyakorlata szerint – az érdemi döntések tekintetében a más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belül a magasabb fórumhoz fordulás lehetőségét jeleni. A jogalkotó a szabályozás kialakítása során széles mérlegelési lehetőséggel rendelkezik, azzal a megkötéssel, hogy minden jogorvoslat „immanens eleme a jogorvoslás lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát [23/1998. (VI. 9.) AB határozat, ABH 1998, 182, 186.]”.
- [68] Az adott esetben megállapítható, hogy az eljárás során kétfokú rendes jogorvoslati eljárás volt folyamatban, vagyis az indítványozó nem volt elzárva a jogorvoslati kérelem benyújtásától. Indítványában valójában a Kúria mint harmadfokú bíróság felülbírálati jogkörének terjedelmét kijelölő törvényi szabályok értelmezésére vonatkozó ítéleti megállapítások helyességét vitatja. Ezzel összefüggésben ugyanakkor az Alkotmánybíróság kiemeli a következőket.
- [69] A Kúria ítéletében kifejezetten vizsgálat tárgyává tette, hogy a másodfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés *b)*, *c)* és *d)* pontjai alapján részben megalapozatlan, mert hiányos, ellentétes az iratok tartalmával és a másodfokú bíróság megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. E megalapozatlanság azonban a Be. 388. (2) bekezdése alkalmazásával a tényállás kiegészítésével és helyesbítésével kiküszöbölhető (kúriai ítélet 78. pont). A Kúria ítéletében részletes indokát adta annak is, hogy az ügyben miért nincs szükség „eltérő tényállás” megállapítására, és miért elegendő a másodfokú bíróság által megállapított tényállásból hiányzó ténymegállapítások pótlása (kiegészítés), illetve a meglévő tényálláselemek módosítása, mellőzése (helyesbítés). A Kúria hangsúlyozta: az adott esetben figyelemmel volt arra, hogy harmadfokú bíróságként nincs felülbírálati jogköre arra, hogy a másodfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapítson meg, hanem a meglévő tényállásba illeszkedő ténymegállapítások kiegészítésére, helyesbítésére

van lehetősége (kúriai ítélet 89–90. pont). E szempontok alapján egészítette ki, illetve helyesbítette a másodfokú bíróság által megállapított tényállást. A Kúria rendelkezésére álló iratok alapján erre az eljárási törvény [Be. 388. § (2) bekezdés] lehetőséget ad.

- [70] Az Alkotmánybíróság ezért hangsúlyozza, hogy a Kúria ítéletének indokolása szerint kifejezetten figyelemmel volt arra, hogy a fellebbezést a másodfokú bírósághoz képest szűkebb reformációs jogkörében eljárva bírálhatja el. Ezen eljárási szabálysértéssel összefüggésben az indítványozó által állított jogszabálysértés olyan törvényértelmezési kérdéseket vet fel, amelyek alkotmányossági felülvizsgálatára nincs lehetőség. Azzal, hogy az indítványozó érvelése arra irányul, hogy a Kúria a másodfokú bírósághoz képest korlátozottabb terjedelmű reformációs jogkörét túllépve járt el, valójában a Kúria ítélete megalapozatlanságának a megállapítását kívánta elérni.
- [71] Az Alkotmánybíróság kiemeli ezért, hogy az indítványozó valójában a jogorvoslathoz való jog állított sérelmén keresztül is a számára kedvezőtlen bírói döntés tartalmi, törvényességi szempontú kritikáját adta, de az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéséhez nem kapcsolt relevánsnak tekinthető és érdemi vizsgálatra alkalmas alkotmányjogi érvelést. Az indítvány azt célozza, hogy a Kúria által eldöntött tény- és jogkérdéseket mintegy negyedfokú bírósággént vizsgálja felül az Alkotmánybíróság, és a Kúria álláspontjától eltérően értékeli {3172/2015. (VII. 24.) AB végzés, Indokolás [20]; 3063/2018. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [28]}.
- [72] Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a jogorvoslathoz való jog állított sérelmével összefüggésben sem tartalmaz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést felvető indokolást.
- [73] 4. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt – figyelemmel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjaiban és 29. §-ában foglaltakra – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.
- [74] Az Alkotmánybíróságnak az indítvány visszautasítására tekintettel nem kellett döntenie az Abtv. 61. § (1) bekezdése szerinti végrehajtás felfüggesztése tárgyában előterjesztett kérelemről.

Budapest, 2018. július 10.

Dr. Czine Ágnes s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1667/2017.

